

Як асілак-валун ворагаў на нашай зямлі запыніў

Жыў-быў вялікі волат на Паўночным полюсе. Жыццё яго было бесклапотнае: шмат ежы, свежае паветра. Ён быў такі вялікі і моцны, што мог адной рукой перамагчы белага мядзведзя, а на абед волат з'ядаў за раз па 25 вялізных рыбін. З часам волату стала сумна, таму вырашыў ён пападарожнічаць.

Адламаў волат ад айсберга грамадную крыгу і паехаў на ёй па планеце. І так хутка зазбіраўся ён у падарожжа, што нават свае мехавыя чаравікі дома пакінуў, а калі ўспомніў пра іх ужо па дарозе, то шкада часу было назад вяртацца. Зразумеў неўзабаве асілак, што не паўсюль на Зямлі холадна, бо крыга стала раставаць. Падарожжа асілка спачатку праходзіла праз Прыбалтыку, а ў Беларусі ён вырашыў спыніцца і адпычыць. А тут якраз такое прыгожае і цёплае лета было: дрэвы зялёныя, шмат садавіны, лугавыя кветкі ўсімі расфарбоўкамі на сонцы пераліваюцца! Залюбаваўся асілак наваколлем. Вырашыў, што трэба зрабіць яму абутак, каб спадручней было падарожнічаць. Успомніў ён, што ў Прыбалтыцы людзіносяць клумпы (обутак з дрэва), і вырашыў зрабіць сабе пару драўляных башмакоў.

Прышоў асілак у лес. А там так птушкі спяваюць! Заслухаўся волат. Шкада стала яму вырываць дрэвы з каранямі (гэта ж дом для птушак), прыйшла іншая ідэя асілку: зрабіць сабе чаравікі з каменя, каб і трывалыя былі, і нікога бяздомным не рабіць.

Як жа спадабаўся спеў птушак асілку! Не чуў ён на Паўночным полюсе спеваў птушак, нават сам волат паспрабаваў заспяваць, праўда, толькі людзей напалохаў, такі гучны голас у яго быў. Але беларусы не пайшлі на волата вайной за гучныя спевы, не сталі з ім спрачацца, а толькі папрасілі спяваць цішэй, каб дзетак не будзіў. І гэта спадабалася волату. “Значыць, добрыя і ветлівыя людзі жывуць тут”, – падумаў асілак. І вырашыў тады волат больш па свеце не блукаць і іншыя прыгожыя мясціны не шукаць, таму што ад дабра дабра не шукаюць. Пасябраваў асілак з беларусамі і вырашыў усё астатняе жыццё ў Беларусі правесці. А людзі далі мянушку волату Ледавік, раз ён з поўначы прыйшоў, ды яшчэ і частку свайго ў шляху на крызе пераадолеў. І жыў-пажываў так волат у каменных чаравіках некалькі стагоддзяў.

Але навісла аднойчы над нашай краінай пагроза: прыйшлі варвары з вайной на землі беларускія. Тады вырашыў асілак бараніць Беларусь. Ён раскрышыў свае чаравікі на дробныя каменьчыкі і рассыпаў на дарогах, каб калясніцам ворагаў праехаць было цяжка. І вось надыйшла вырашальная гадзіна бітвы: на рацэ Сож на адным беразе беларусы згатаваліся да бою, а на другім – варвары. Цяжкі бой завязаўся. Варвараў было значна больш, чым

беларусаў па колькасці воінаў. І раптам, калі беларусы біліся ўжо з апошніх сіл, з-за лесу з'явілася яшчэ адно велізарнае полчышча варвараў! Іх там столькі было, што нават злічыць немагчыма!

Лёг тады волат на беразе бокам, як сцяна памежная, і пачаў адбівацца. І пакуль варвары бязлітасна калолі, білі палкамі асілка, спрабуючы пралезці праз яго, як праз вялізную сцяну, якая ўвесь час рухалася. Волат адбіваўся рукамі і нагамі, раскідваючы нахабных заваёўнікаў. Дзень, два, тры ішоў бой, але так і не ссунуўся з месца волат, не адкрыў дарогу на Беларусь для варвараў. Не змаглі заваёўнікі пералезці праз волата, не змаглі далезці да зямлі беларускай. І ператварыўся за такі працяглы бой волат у вялізны валун ад моцнай напругі, ад жадання дапамагчы беларусам. Так ледавік ворагаў на нашай зямлі запыніў.

З часам бацькі, расказваючы сваім дзецям пра падзеі мінулага, запам'яталі імя Ледавік, пачалі называць велізарнага паўночнага ахоўніка Беларусі Асілкам-валуном. Удзячны народ Беларусі сваім абаронцам.

Сандовіч Дар'я Уладзіміраўна,
вучаніца VI класа ДУА «Гімназія № 30 г. Мінска
імя Героя Савецкага Саюза Б. С. Акрэсціна»